

вото нравствено и политическо освобождение, да види помощъ въ вѣковната си инстинктивна борба срѣщу тѣхъ, вижда само пилинkitѣ въ очитѣ си увеличени въ кубъ и квадратъ, а горитѣ, що тежатъ на плещитѣ му и възпиратъ дишането му, означени съ едни само точки. Тѣй едни отъ враговетѣ му се потулиха, други оставиха, а трети се дору показаха за негови приятели — за патриоти. Такъвъ е билъ Всеобщия Български Вѣстникъ, който отъ начало до край бѣше органъ на нѣкакви си млади чорбаджии; такъвъ стана вѣстника на Волнитѣ Българи, който избръщолеви най-сериозната страна на политическия ни въпросъ съ устата на единъ лудъ Дивъ Дяду; такъвъ е и сега недоносения изтрѣсакъ на нашитѣ двигатели на пищеварението — политическия и книжовенъ вѣстникъ Отечество. — Този триумвиратъ, който искаше да прѣдставя ужъ миѣнията и стремленията емиграционни, падна именно затова, защото нѣмаше нищо общо съ емиграцията: първиятъ бѣгаше отъ нея, вториятъ се смѣеше и подиграваше, а третиятъ отъ височината на своя чорбаджилъкъ, дълбоко я прѣзираше и прѣзира, и всичко това ставаше отгуй, че тѣ служеха на нѣкакви си партидки, които нито народа познаваха, нито пъкъ народътъ тѣхъ. Сѣка отъ тѣхъ викаше, крѣщеше и проповѣдваше свобода, сѣка насърдчаваше войводитѣ и емигрантитѣ, и въ сжщето врѣме всички бѣгахъ и никому ржка не даваха; тѣй щото — думата «хжшъ» бѣше станала дума за укоръ, за прѣзрѣние, за недовѣрие, та тѣзи, що имаха злочестината да я носятъ — теглѣха крайни нужди, като не намираха нийдѣ мѣсто за работа, или ако и да намираха, то съ сигуранца, че трудътъ имъ ще е изѣденъ... — Но Народностъ и Дунавска Зора умрѣха и погрѣбаха се въ самитѣ си идеи, а Отечество, ако и да не е още погребано, за което трѣбва да благодари на влиятелнитѣ си агенти, които отъ низкопоклонничество къмъ патронитѣ му, сж изпо-